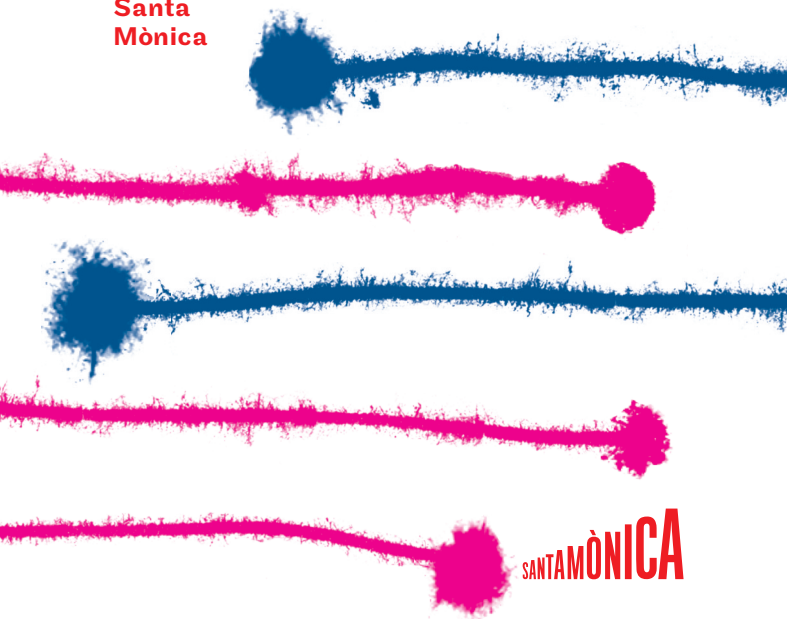

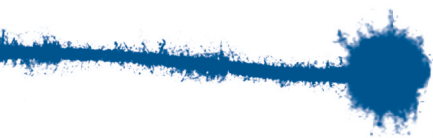
Francesc Parcerisas

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Gemma Casamajó**

SANTAMÒNICA

Un cos que surt de la camisa

Gemma Casamajó

Els teus poemes tenen **cos**,
un cos secret i amic alhora:
la galta que s'afaita davant del mirall,
els pits com llimones,
el panxell de les cames,
la *Boca de plor*,
les aixelles i els malucs
un dissabte d'estiu a Barcelona.
I tenen urpes mítiques de ferro
però també mans que allarguen el braç
per abastar els estels, com raïms d'or.
I la mirada esporuguida d'un infant
en descobrir branquillons
que delaten un parany que tots teníem.
Tenen *Homes que es banyen*,
que són homes que viuen i es renten
de les males passades del món.
Tenen *Natura morta amb nens*
que pedalen sense mans.
I tenen dones que són cases
que es fan a poc a poc.
¿I en cos de camisa els escrius
aquests cossos que són nostres?
Ara el verd d'aquest cos és dolor. Ara, esperança.

La llarga cabellera
dels teus versos és el **temps**.

El triomf del present,
Focs d'octubre,
Dos dies més al sud,
L'edat d'or.

Als primers, la vida et crema!
Als darrers *Seixanta-un poemes*,
molta vida s'ha esfumat. On han anat les hores?
Et sents com la dona de Lot que mira enrere:
toques les formes del passat,
recordes el volcà de foc en cada peix vermell
i tibes una mica més encara aquest poc temps,
poruc de tot, content de res.

El pam de barba

dels teus versos són les veus.
Compte!, no despertis cap veí.
Qui és aquest?, què és això?
Qui vol orella de tocino?
A mi també m'agrada.
I el jo poètic és a voltes un tu temptador
que interpel·la el lector,
que es contempla al mirall i no es reconeix.
I a altres voltes és un altre, aquest tu,
el teu interlocutor: la dona que estimes,
el teu fill assegut en un racó
d'un restaurant d'aquí a cinquanta anys.
Mira'l. Sigues pacient. Escolta.

El **mntanyós palmell**

dels teus versos és l'**encontre**
de cada cosa amb totes les altres,
això és, l'analogia.

Traces un imaginari compàs,
punxa i mina molt separades;
claves la punta al cercle de la vida
i dibuixes una gran rodona
entre l'ocell i el poeta.

Entre la terra de l'hort que es cova a poc a poc
i l'ofici de mare.

Entre el festeig de dos joves
i l'albada que penetra per les escletxes silencioses.

Entre l'esquelet senzill de l'estenedor
i la vida mateixa.

"Igualar és comprendre", va dir Foix.

Tu iguales i comprens

i l'efecte inesperat

de les teves analogies,

dels teus "correlats objectius", que deia Eliot,
esdevé un disparador d'emocions perfecte.

Diana!

La **proporcionada esquena**

dels teus versos és **paisatge**

interior i forà:

el parc d'atraccions al migdia,

el pis buit a l'estiu,

els grans magatzems atapeïts,

les sales de la National Gallery,
un mas a la Provença.
I animals, en aquest paisatge
un drac, un unicorn,
un porc senglar, un ocell mort...
que esdevenen a voltes
bèsties dissecades.
I el camp obert de bat a bat:
l'espiga i la rosella enamorades,
el camí dels xiprers que calla l'òliba,
el vent verd que sempre neix
al punt més llunyà del mar
i indrets remots com la mar Roja,
la Xina o Flandes, que sempre s'apropen
a una cambra interior
amb l'home que jeu al llit
i escala pits
i llepa l'ombra de l'altre cos.
Hi ha molt desig, en aquests versos.
I moltes dones i més noies que fan goig.

L'apomada panxa

dels teus versos són **detalls**:

un tall de carn a la boca del gos,
els mitjons blaus de perlé teixits a França,
el raspallet de les dents.

I el safareig que ens era un oceà desmesurat
o les fulles dures del ficus que ens fan de gran timbal.

I en els detalls, com diu Flaubert, hi ha la veritat
de l'experiència. Una veritat universal
que tu ja escrius. Que cal.

Una veritat que té fondària. Filosofal.
Leopardi ho sap: “Poetes i filòsofs
poden intercanviar amb èxit
les seves preocupacions.” I tu, com ell, ho encarnes.
Tens el cos de poeta, professor, crític i traductor,
i l'ànima de filòsof. Però no parlem de tu,
sinó dels teus versos. El bon poeta és el capaç
d'escriure versos que cobrin vida pròpia, independent,
separada de la personalitat que va esculpir-los.
Els teus, ja ho veus, tenen ampla cabellera,
pam de barba, proporcionada esquena,
muntanyós palmell i apomada panxa.
Els teus poemes tenen cos,
un cos secret i amic alhora.
Un cos que et surt de la camisa.

Gemma Casamajó i Solé (La Portella, 1974) és periodista, professora i poeta. Fa de periodista i editora a la cooperativa l'Apòstrof i de crítica literària a la revista *Time Out Barcelona*. És professora de Periodisme Literari a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona i de coordinadora del Màster en Comunicació, Periodisme i Humanitats. És autora de dos llibres de poesia: *Bloc de notes* (2000), premi Les Talúries, i *Terra campà* (2014), Premi Jordi Pàmies.

Poètica

Francesc Parcerisas

Escoltar el temps, escoltar l'aigua. Mirar a poc a poc. Veure el brotó verd en la tija seca, o la crosta de l'escorça com allò que fou. Sentir el goig amb els ulls oberts i la llum primera que s'enfila, d'un rosa blavís, damunt l'horitzó de la mar. No voler crear cap obra i aturar-se davant la perfecció del marge de pedra seca que aguanta tot un camp. Repetir els mots que estimem. Estimar els mots que van ser d'altres i els que són nostres i potser no ho seran de ningú més. Fruir del cos, del batent del sol, de la pluja lenta, del desig que mossega, roent com una bèstia engabiada. Acaronar amb les mans la imatge com una terrissa suau que sabem fràgil i fins i tot inepta. I dur el cor i la raó, l'emoció i el judici, al redol ben modest d'allò que som: temps fugisser, llenguatge inútil, consciència del no-res. Una roca que fa de roca, un riu que és riu, un garrofer que s'arrapa i creix i s'esberla, un poema que tira amunt i minva i és fet de pols de la llengua. Amb la tenacitat i el goig de tot allò fugisser i bellament inútil.

Desembre de 2014

Poemes

OÙ SONT, OÙ SONT...

el raspallet de les dents
el membre erecte
treure's les sabates
orinar
plegar la roba
col·locar un condó

où sont, où sont?

où sont les neiges d'antan?

¿On són aquelles esperes íntimes
del remordiment adolescent,
aquella prima tremolor de la veu
anunciant un silenci massa alt per cap paraula?

¿On aquells orgulls en què hauríem volgut
confrontar experiències,

morir joves,

recórrer oceans,

temptat tot suïcidi amb mirar secret...?

¿On és l'ombrívola cambra amb llibres i poemes,

fruites seques,

frígola, ginesta, romaní,

restes d'esmorzars,
on fer l'amor a mitja tarda?
¿On sou esllanguiments, fretures, insomnis,
on sou amics a qui contava
el goig i el gaudi,
les fantàstiques expedicions del cor?
¡Ah! paradigmes i experiències,
raciocinis i fama corrompuda,
¡com odio aquesta callada superioritat,
aquesta amarga dolçor que ens ultratja!
¡Ah! vergonya d'adonar-se, massa tard,
que l'edat adulta fou haver descobert
el redós on jugar amb hipocresies,
on jurar en fals sense greus penediments.

De Latituds dels cavalls

ELS ALTRES SALVATGES: UNA PASSEJADA AMB MR. ELIOT

Comparar la longitud del penis,
aprehendre el nombre d'orgasmes nocturns,
descriure les posicions del lotus i el gronxador xinès,
comentar la forma dels flagells i els crits,
tastar esperma i menstru en salonets de te,
dreçar esquemes i taules sobre la sensibilitat

clitòrica o vaginal,
escalar pits gegantins, gropes o anques,
evocar la pressió del mont de Venus
amb incertitud i dubtes adolescents
    (la carícia dels llavis al gland
    en edat provectora),
cronometrar els espasmes, la varietat semàntica
    de sospirs i mots,
entre fotos, condons, dildos, vibradors...
Tot això són passatemp i drogues
i característiques de la premsa,
i sempre ho seran, especialment
quan els homes mostren enuig o perplexitat
a la costa d'Àsia o al món occidental.
Cerca tot hom un goig i un plaer
i, en el sexe, defuig la sofrença.
Però trobar el punt d'intersecció
    de goig i sofriment
és una ocupació de sants.
Perquè altres als pecadors
ens lliga la unió impossible,
l'hivern llepant l'ombra del cos,
les seves petjades, el ritme tèrbol
del ventre, la riba del pecat,
les ferides, fems i tatuatges
    del seu jaç secret.

De Latituds dels cavalls

L'any ha començat bé
amb l'últim dia d'un any bixest
i ara la primavera duu el cap
dins l'aigua

¿Quin perill?

¿Per ventura ens abandonarà l'amor?
ens preguntem. Però no ho volem saber.

¿Omplirem el pou? ¿Farà fred a l'hivern?

¿Tornarem a veure'ns?

Avui res no importa:

hi ha tants crits, danses, celebrances,
tantes herbes fortes i projectes folls
—allà on hi hagi aigua pararem a beure...

¿Quin perill?

Menta i ortigues creixen a l'hort

i memòria suficient:

callats jorns de dolç dolor,
superbes, lentes tortures, gelosies.

¿Ha minvat el vent?

Ja és tard per l'any que comença

i no em sorprèn aquest inici

amb què ens allunyem de l'experiència vella
el so de la nit que s'apaga.

¿Quin perill?

Ens oferim els jocs, els bona nit,

el "benefici" dels dubtes,

tot desitjant la dependència del cos,
de la vista i l'oïda,

del gust i el tacte,
i de l'olfacte.
¡Ah, com és bo estimar-se,
com és bo oblidar!

De *Dues suites*

MATÍ AL BAR

S'han vist sovint al bar,
a les hores de sol del migdia,
quan l'enrenou del carrer
desafia la piuladissa dels ocells,
i es fiten només amb un somrís
que creua l'abisme de les taules.
Ah!, si els acostessin ara,
enderrocades les barreres que els separen!
Quin goig dels cossos, quin delit!
Però tot són cabòries.
No hi ha hagut mai res.
Mai no han creuat una paraula.
I encara seguiran així dies i dies,
tot observant-se de lluny, indecisos,
canviant només la tímidesa del somrís
per aquesta felicitat de la distància:
un fil a punt de trencar-se.

De *L'edat d'or*

UN DIA COM AQUEST

Fa hores que volta amunt i avall
engabiat a la pròpia cambra.
Voldria saber amb quines paraules
poder escriure aquell record,
però li costa tant trobar-les
que duu esquinçats un munt de fulls.
Ara s'atura arran de la finestra
i encén un cigarret.
És estiu, la tarda és xafogosa
i li arriba l'aldarull i els xiscles del carrer.
Potser fou un dia com aquest
que començà allò que l'ha dut
on ara es troba: a una cambra sola.
Potser fou un dia com aquest
que començà allò que el manté
pertorbadorament viu: el seu record.
Fins les olors semblen les mateixes.
I torna a seure i a lluitar amb les paraules
i és gairebé com si la tingués al costat,
com si la sentís riure entre els llençols.
I a mesura que escriu i la recobra
sap que la tarda s'esllavissa,
que aquest dia i aquell,
quan acabi la nit que ara s'inicia,
tindran una mateixa fi, inexorable.

De L'edat d'or

RETRAT DEL POETA

Xiula el vent, l'aigua s'ha glaçat
a les canonades, neva.

Fa hores que és fosc
i es formen caramells de gel
a les teulades.

Que n'és de bo tancar el llibre,
bufar la bugia que crema sobre la taula
i, a la claror de la llar de foc,
arraulir-se al llit, sense sorolls,
per no desvetllar el son d'aquest cos jove
que ja fa estona que descansa, pur.

Ara, colgat sota les flassades, tanca
els ulls i rememora aquest dia
no gaire diferent de tots els altres.

Frueix d'aquest petit moment de plaer
que tot s'ho val, abandonant la mà
sobre un pit que sospira, adormit,
la cara en la tofa flonja dels cabells.

Serà així, la mort?

¿Benvinguda com aquesta son que et pren,
dolcíssima, sense retrets ni greuges,
agraint només els dons incommensurables de la vida?

¿Serà així que, en el camí de la fosca,
anirem a l'encontre de la llum?

De L'edat d'or

ELS MEUS (HOMENATGE A C. PAVESE)

Va fer anys de presó i ara li paguen
una pensió petita. Només demana
canviar-se cada dia la camisa blanca
i sobretot que sigui ben planxada.
Mira els nens que juguen, s'adorm
davant la tele i al matí surt
a comprar el pa i algun diari.
A la tardor ha confós una fulla
roja d'auró amb un cor i ha vist,
com un llampec que encén, fugaç, el cel,
unes cames de dona i un desig ple,
com d'algú altre. No en pot recordar el nom
però encara li veu els ulls
—aiguamarines d'un oceà exòtic—.
I s'emociona com pateix pel fill malalt
o enyora el gos mort l'estiu passat, de vell.
Li agrada el cel sagnant quan mor el dia
i el silenci humil del mes d'agost.
Ho té tot ben lligat: els ha fet prometre
la bandera roja per mortalla
i que escamparan les cendres al rec
de plàtans joves on moltes tardes
juga amb els veïns a la petanca.

De Natura morta amb nens

TORSIMANY

Duus fins a l'hort ufanós
la roca dura que va ser fonament,
i ens tries mots que foren
aixopluc d'una altra llengua.
Que l'ombra ens sigui ombra,
i sigui tensa la llum obstinada
que és la nostra. Mires
com cada bri de fang humil
és pastat lentament de nou
i ens fa designi els uns dels altres.
Així aprens a créixer,
del tu al jo, i a sostenir
—tronc verd que es vincla—
la raó compartida,
la llengua que ens és una.

HOME I CARRER

L'home del carrer,
o l'home i el carrer,
i, encara, el carrer de l'home
—tant se val.

L'asfalt i les voreres, el clavegueram,
l'arbram amb petits brots verds que despunten,
la rajola esbotzada, el pipi del gos,
el patinet rabent d'una criatura...

Hem bastit les ciutats que són nostres:
fenicis, romans, bàrbars
cadascú hi ha afegit una pedra.

Crescudes i inacabades,
soles com nosaltres, que mirem la nit
i l'univers increat dels físics i filòsofs.

Milions d'estels, de llambordes,
per construir un holocaust, un pesombre,
una història que és eterna solitud.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

LLIBRES

Haver llegit Bernat Metge, els russos, la Duras,
admirar Calders, Pep Rosanes, Bauçà,
haver carretejat baguls de llibres...

“Perdreu la vista, de tant llegir”,
que deia l'àvia. Potser amb raó
perquè m'hi veig poc i he perdut el delit
que tenia quan somiava despert entre llibres.
Però sense vergonya confesso
haver estimat Justine i el peixet
astut als contes de Kipling;
per això ara m'ajupo, forçat,
vora el contenidor de les ombres i fullejo llibres
que van ser la meva vida,
com si, en una transmigració benigna,
tornés a entrar dins el futur que va ser meu.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

CIUTATS

Aquestes ciutats de museus i palaus,
de parcs imperials, de canals, de biblioteques,
aquestes ciutats amb carrers de llambordes,
amb terrasses de cafès, plataners,
vestigis antics i patiment de guerres,
aquestes ciutats amb vells als bancs
i adolescents que es magregen a les cantonades...
A la memòria em són fosques o lluminoses
segons el gust que han deixat a la punta de la llengua:
n'hi ha que esclaten sota el goig d'un encontre
o s'enterboleixen amb la neu bruta del despit.
Record traïdor, o en vaga, emmandrit,
que esperes trobar el carreró o la placeta
on un jove extraviat escriu a raig,
desesperat, el seu primer poema d'amor.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

VENÈCIA

Hauríem volgut escoltar una mica de música barroca
en una petita església veneciana.

Els carrerons eren plens de silencis
i l'últim vaporetto ens havia de tornar a San Servolo
sota la pluja lenta de l'octubre.

Llums a les cases i llunes tremoloses
a l'aigua bruta de les fonamenta.

La distància ens hi enfonsava com un plom,
les paraules ens traïen,
l'amor i la mentida colpejaven
contra els vidres dels balcons
amb una pedregada tímida, indecisa.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

HISTÒRIA

Qui passa acota el cap, evita el sol,
aguanta la respiració per no ensumar
el cap putrefacte del general
que penja a bat de sol.

La posta és el ganivet sanguinolent
d'una nit espessa, crudelíssima.

Els ocells picotegen en la brossa.

Uns amants es prometen amor etern.

L'alosa anuncia el matí.

Mort i vida lligades com la flama,
la crueltat del passat i la dolcesa del futur
—si és que hi hem cregut.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

VAIXELLS DE CÀRREGA

Des de les verandes del riu Saint Clair
es veuen els grans vaixells
que pugen fins al llac Huron.
Gegants de ferro amb banderes de Libèria,
de Panamà, de Grècia, de la Xina.
Contenidors amb les ambicions secretes de milers
o amb peces de recanvi tornejades
entre les mans endurides dels esclaus.
Aquí la gespa és verda i suau,
els esquirols fan corredisses entre els oms,
i aquestes catedrals enormes es desplacen
majestuoses, com missioners que promouen
la transsubstanciació del consum en amor joiós
—un amor etern davant la faç del pare.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

CARRER DE CARRENCÀ

Vaig viure alguns anys en un principal d'aquesta casa.
Traduïa, feia classes, cuinava amb olla exprés;
tenia un sou de funcionari i moltes tardes
recorria llibreries de vell o clavava prestatges
al llarg passadís de la casa. Anys joves,
de futur. A l'altra banda del carrer
un gran pòster del Che Guevara
rere la finestra de Carlos Barral.
La memòria s'endureix en els detalls
com una ungla de peu esgrogueïda,
com les arrels dels cabells arranats amb la navalla.
Van morir coses i en van néixer
i la tardor me les barreja:
fulles que cruixen, seques.
Arrossego els peus per la vorera
i, de tant en tant, d'una puntada de peu
projecto enlaire un pilot de records maldestres.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

UNA CIUTAT DEL MEDITERRANI

Una ciutat del Mediterrani:
l'estació, el port, unes terrasses...
Els estornells esvaloten la plaça,
quatre nois marroquins fumen a l'andana.
La posta deixa uns núvols grisos
que s'ajiquen damunt la sang de l'horitzó.
Assegut en un banc divago:
el poder de les paraules, la pàtria,
l'amor madur, la por al dolor...
Però a la via del costat hi ha un tren
de mercaderies, aturat, amb els vagons tancats.
No sé si són plens o buits,
només al canvi d'agulles veig una llumeta
de color ambre que parpelleja, infinita.
Especular a l'andana, ben abrigat, és fàcil.
Massa fàcil. La humanitat no és gran cosa.
En desconfio. Tinc els peus freds
però m'endormisco, mig feliç.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

LA MÚSICA

Potser el paradís sigui això:
l'aigua que et llepa els peus,
l'ombra dolça de la figuera,
la pluja lenta del matí;
tot tan plàcid
com quan feies el mort a la piscina.
Però, i la música?
Hi haurà música al paradís?,
hi haurà un disc sol·licitat?
Jo hi vull Mozart, Bach, Haendel,
els Everly Brothers,
un acordió trist a París
i el so esquerdat de la tenora
que refila sota els plataners de la plaça.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

LA CAVERNA DE PLATÓ

Tot allò de les ombres a la paret del fons
ens ho repetien molt sovint a classe.
Però jo hi he viscut, a la caverna,
i he vist la humitat a les parets,
les xinxes sota les pedres, i el foc
de les idees que negava l'amor, la fraternitat,
la raó. I tu, Plató, mentrestant on eres?
¿Hi haurà una mica de llum, o un forat negre?
Cal colgar el cap sota el sudari,
esborrar les empremtes, emprar els pronoms
per no citar ningú per un nom que mor.
Ja no ets una idea, ni una idea
d'una idea. Només cal justificar
allò que és;
les ombres passen sense rostre,
i a la caverna hi comença a fer molt de fred.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot l'legint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

RODA

Argelaga, pagell, estalactita...,
el ganivet gira a la roda del temps,
ben al centre. Al tren un antic alumne
m'explica les feines que vol fer
en un país llunyà. Les seves il·lusions
també m'engresquen. Anys procurant
afinar la punteria perquè la punta del ganivet
es clavi allà on el temps no gira
per arribar a saber que no tinc respostes,
excepte la bellesa o la felicitat
—que potser és la bellesa de l'emoció.
Deixem anar les amarres,
no posem límits als conceptes,
vivim dies sense por, matins d'estiu,
cossos que es contorsionen al trapezi.
Una gota lenta llepa la pedra,
la sorra amaga els colors del peix,
la llavor minúscula i negrosa
és igual o igual,
o igual que el futur
que no hem de conèixer.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot l'legint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

LA POESIA

Més que la llum, de vegades recordo la fosca.
La fosca on s'encén la resplendor.

Una nit d'hivern, al camí solitari del Puig
amb tota la celística encesa damunt els èlitres
negres de la nit. I una nit cruel de dolor
amb una llum diminuta, com un ull vermell,
encesa al corredor. I la foscor del pàrquing
per saber que el pare és mort.

Així, potser, la poesia.

Una llàntia en el món obscur de les paraules,
una il·lusió del llenguatge que creu ésser,
un avís al no-res indiferent:

“Ara vinc”.

Poemes inèdits

De la sèrie *Tot llegint Adam Zagajewski* (novembre 2014)

Biografia de Francesc Parcerisas

Desembre de 2014

Sospito que la meva biografia, com la de tothom, té un interès més aviat escàs. Per un casual vaig néixer a Begues el 30 de novembre del 1944, acabo, doncs, de complir 70 anys. Segurament és més curiós explicar que, segons diu la meva mare, vaig ser engendrat el 19 de març, festivitat de sant Josep, amb tant d'encert i estalvi que els meus pares en van fabricar dos alhora: el meu germà bessó i jo. La meva infantesa, en una època de grisor colossal, patètica, va ser tanmateix força feliç. Vivíem tota la família en una torre enorme, amb jardí, hort i piscina, a Pedralbes, sempre hi havia gent a la casa —familiars, amics, convidats—, anàvem a peu a l'escola, al costat del pont de Sarrià, jugàvem a pilota al saló de casa, caçàvem sargantanes i gripaus i érem una mica salvatges. Encara hi havia transhumància i, de vegades, els ramats s'arreceraven de nit al carreró de casa —una vegada ens van regalar un xaïet. Els meus germans i jo vam ser la primera generació de la família amb estudis universitaris. A mi m'hauria agradat ser un periodista aventurer i tarambana com Hemingway, però vaig tenir la sort enorme de suspendre l'examen d'entrada a l'escola única oficial que hi havia a Madrid. A la Facultat de Lletres de Barcelona, seguint els consells de José Mª Valverde, vaig seguir l'especialitat de filosofia. A la universitat vaig fer molt bons amics, amb ells vam treure junts el nas a la vida. Llegia molt, i encara penso que una bona lectura i viure envoltat de llibres és un plaer incomparable. El 1966 vaig haver de fer apostasia de la fe catòlica per casar-me a Anglaterra amb Jackie Haslam, una ballarina del Royal Ballet amb qui vam viure a Barcelona fins al 1969, que ens en vam anar a Bristol. (El 1968 el vaig passar sencer, castigat, fent la mili a Jaca.)

Els tres anys passats a Bristol van ser anys de descobriments i de dubtes. Feia classes, traduïa, viatjava. Mentrestant havíem començat a construir una casa a Eivissa i m'havia divorciat. El 1972, després d'un viatge a Mèxic, em vaig instal·lar a Eivissa. Set anys. Traduint. Amb llum de quinqués i aigua de cisterna. Una mena de paradís a mida. El 1979 vaig tornar a Barcelona: m'encantava viatjar en metro amunt i avall, fer el babau, comprar llibres. Vaig fer de catedràtic d'institut, em vaig casar, vaig treballar a Edhasa, vam arreglar una part de la casa dels pares, vam tenir dos fills, vaig escriure força i vaig muntar-me una biblioteca notable. En els darrers vint anys he viatjat una mica, he escrit llibres, he estat a la Institució de les Lletres Catalanes, he canviat de cases, de parella. Alguns amics han començat a desaparèixer. Jo estic a punt de jubilar-me de la Facultat de Traducció de la UAB –hi vaig entrar de professor fa gairebé trenta anys. Conservo amb una fidelitat estranya molts llibres i papers, d'altres ja me n'he començat a despendre. Començo a no entendre el món: que aquell lema de llibertat, igualtat i fraternitat hagi perdut vigència, però trobo l'actual entusiasme col·lectiu de Catalunya engrescador, positiu; passi el que passi, ja ens ha rescabalat de molts anys d'acotar el cap, i ha retornat l'orgull a molta gent. Tinc molts projectes, llibres a mig fer, lectures pendents. M'estimo més la calor que no pas el fred; sóc feliç al costat del mar, la muntanya m'ofega una mica. Al matí rutillo força bé però la fosca m'ensopeix. Les coses massa senzilles em fan desconfiar, però les complicades cada cop em produeixen una basarda més gran. M'agrada molt badar, tenir temps, fer volar la imaginació. No tinc un gran concepte del món, ni de la vida, però no tenim altra cosa. M'aterra el dolor. M'agrada distreure'm en companyia o contemplant coses que em semblen belles. La inutilitat de la bellesa és una de les coses que considero més d'agrair. La poesia és un camí cap a aquesta inútil bellesa.

Bibliografia de Francesc Parcerisas

Vint poemes civils, Barcelona: Ariel, 1967. Premi J. Salvat-Passeït 1966

Escultures de mar, amb E. Arranz-Bravo i R. Bartolozzi, Barcelona: Escàlam, 1969

Homes que es banyen, Barcelona: Proa, 1970. Premi Carles Riba 1966

Discurs sobre les matèries terrestres, Barcelona: Ed. 62, 1972

Granollers, fulla baixa, amb E. Arranz-Bravo i R. Bartolozzi, Barcelona: 1973

Latituds dels cavalls, Barcelona: Lumen, 1974

La gallina i l'adolescent enterrant l'artista sota el galliner, amb E. Arranz-Bravo, R. Bartolozzi i R. Llimós, Barcelona: 1974

Dues suites, Barcelona: Ed. 62, 1976

Biografies, Barcelona: Llibres del Mirall, 1982

L'edat d'or, Barcelona: Quaderns Crema, 1983

Moments, amb E. Arranz-Bravo, Barcelona: Huopesa 1985

Poemes (1969-1989), Eivissa: Caixa de Balears-Institut d'Estudis Eivissencs, 1989

Calendari llaminer, amb Lluïsa Jover, Barcelona: Diputació de Barcelona, 1989

Amulet verd, Màlaga: Librería Anticuaria El Guadalhorce, 1991

L'objecte immediat, Barcelona: Curial, 1991

Triomf del present. Obra poètica (1965-1983), Barcelona: Columna, 1991. Lletre d'or 1991

Focs d'octubre, Barcelona: Quaderns Crema, 1992. Premi Ciutat de Barcelona 1992

Cent anys de traducció al català (1891-1990), amb M. Bacardi i J. Fontcuberta, Vic: Eumo, 1998

Natura morta amb nens, Barcelona, Quaderns Crema, 2000

El plaer de la lectura, amb A. Aguilar-Amat, Madrid: Síntesis, 2004

Dos dies més de sud, Barcelona: Quaderns Crema, 2006

La llum, Barcelona: Cruïlla, 2007

On èreu?, amb E. Arranz-Bravo, Barcelona: 2009

Traducció, edició, ideologia. Aspectes sociològics de les traduccions de 'La Bíblia' i de 'L'Odissea' al català, Vic: Eumo, 2010

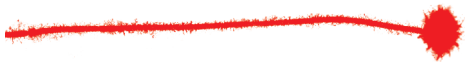
5 Visions de Barcelona, amb A. Altisent, R. Capdevila, L. Jover i Cesc, Barcelona: Sd edicions, 2010

La primavera a Pequín. Un dietari, Barcelona: Quaderns Crema, 2013. Premi Llibreter 2013

Sense mans: Metàfores i papers sobre la traducció, Barcelona: Galàxia Gutenberg-Cercle de Lectors, 2013. Premi d'assaig J. Palau i Fabre 2013

Seixanta-un poemes, Barcelona: Quaderns Crema, 2014

Aquesta selecció de poemes
de Francesc Parcerisas
es publica el 19 de gener de 2015
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2015**

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre d'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h.**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada lliure

Mitjans col·laboradors:

---

ara.cat

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

Pen és una associació
d'escriptors catalans
que treballa per
promoure la llengua
catalana i la literatura
catalana. Pen és una
associació sense ànim
de lucre. Pen és una
associació sense ànim
de lucre. Pen és una
associació sense ànim
de lucre.

AELC

ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGUA CATALANA

Organitzen:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Cafè Central
(poesia des de 1989)

SANTAMÒNICA